

пъкъ може да намѣримъ даже
и нашето прасе тѣдява!

Тамъ, на една скамейка проста,
една мома седѣше тихо.

— Да седнемъ, Малчо, ний сме
гости!

И тѣ се доближиха.

(Тя бѣше Тренината Дона,
облѣчена — ще кажешъ фея!)
Направиха два три поклона
и се изправиха предъ нея.

— Пардонъ, госпожо, извинете;
да си починемъ малко само!
(Тя въ село караше свинетѣ,
но тука бѣше цѣла дама).

— Ахъ, заповѣдайте! — тя
рече, —
и скоро разговоръ потече,
и новата позната
започна да ги мята:

— Отъ гдѣ сте? — Язе съмъ
отъ тука!
— И що работите тѣдява?
— Езици разни преподавамъ! —
отвърна Дона на сполука.

— Ха! Проработи ни късмета, —
извика Малчо, — Богъ те прати:
ний имаме пъкъ сто прасета,
все за езици кандидати —
отъ днеска ще те назначиме;
кажи, какво е твоего име?

Но Дона се разсърди много,
изгледа ги ужасно строго,
нададе викъ да имъ се кара
и ги заплаши съсъ стражаря!

*

Когато летѣха високо,
игрище съзрѣха голѣмо —
решиха да идатъ и тамо
и кривнаха въ нея посока.

Ще искатъ, ще викатъ, ще мо-
лятъ:
да взематъ участие въ мача,
не бѣха играли отколя:
отъ радостъ Крачунъ взе да
скача.

Младежи тамъ бѣха събрани
и тъкмо да почва играта:
— Постоите убийство ще
стане! —
провикна се Малчо сърдцато.

— Ний идемъ отъ Лондонъ!
Отъ ФАКЕ,
отъ СО, отъ ЛО и АЕМ —
да видимъ тукъ футбола какъ е
и мачъ образцовъ да играемъ!

Изсмѣха се всички. Решиха:
играта съсъ тѣхъ да захване.
Въвъ двата ги тима туриха —
комедия малко да стане.

Нашъ Малчо ужъ пази вратата! —
Въвъ Лондонъ все той билъ
вратаря,